

Hồi 19

Huyền Tinh Thượng Nhân

Hoa Vân Biểu lui ra một bước. Một thanh niên da vàng khè rụt rè tiến vào. Hoa Vân Biểu thấy vậy cảm thấy hổ thẹn thâm vì sự hiểu lầm vừa rồi của mình.

Thanh niên nọ tiến tới cạnh chiếc bàn gỗ ngồi xuống.

Huyền Tinh Thượng Nhân quan sát đối phương một lượt rồi nói:

- Bạn coi tướng hay là trị bệnh?

Thanh niên khom mình xuống, khẽ đáp:

- Tại hạ muốn cả hai... khoảng nửa năm nay, thân thể bất an, khí vận lại xấu không thể tưởng tượng được... Nhưng không dám giấu gì Thượng Nhân, vấn đề thù lao...

Huyền Tinh Thượng Nhân giơ tay lên vuốt chòm râu dề, trầm ngâm giây lát mới đáp:

- Theo thông thường thì mỗi tính năm chực quan tiền một thang thuốc, đại khái khoảng trên dưới năm mươi đồng điều. Nhưng ta đã nói là sẽ bớt tiền cho bạn, vậy ta quyết định tổng cộng chỉ lấy của bạn hai mươi đồng thôi, bạn nghĩ sao?

Thanh niên mặt lộ vẻ mừng rỡ, nói:

- Đa tạ thượng nhân.

Huyền Tinh Thượng Nhân nói:

- Bốn nhân xem bệnh, coi tướng xưa nay không hề sai chệch bao giờ. Vô luận là quá khứ hay vị lai, nếu như có điều gì không linh thì bạn cứ việc phá tan chiêu bài của mỡ tại chỗ. Nào, ngẩng mặt lên. Trước tiên mỡ hãy xem ngũ quan của các hạ đã.

Thanh niên nọ rụt rè ngẩng mặt lên, Huyền Tinh Thượng Nhân vừa ngắm nhìn, vừa gật đầu lia lia nói:

- Ô! Thật đáng tiếc! Đáng tiếc! Hai gò phúc lộc song toàn, thật là một đại quý tướng, nhưng đều bị làn ám khí trên mặt che lấp hết, khí không lưu tất vận bất hành, mà luồng ám

khí trên mặt các hạ đều là do sức khỏe của các hạ không được kiên kháng. Vì vậy, trước tiên phải trị dứt căn bệnh.

Thanh niên nọ như đối với lời phán đoán đó không được mãn ý liền ngắt lời:

- Thượng nhân chả vừa nói có thể đoán được cả quá khứ với vị lai là gì?
- Dĩ nhiên! Dĩ nhiên! Hãy từ từ đã, chớ nên nóng nảy như thế.

Dứt lời, lão khế ho khan mấy tiếng mới tiếp:

- Xem niên kỷ các hạ chỉ mới trên dưới ba mươi, hiện vẫn chưa thành gia lập thất. Đồng thời, căn cứ theo tướng pháp thì phận số của bạn sẽ lụy về đường thê tử, phải tới lúc tuổi quá bốn mươi thì vận số mới được phát đạt thực sự.

Ngừng giây lát, lão mới đổi giọng, nói tiếp:

- Tuy tướng số thì là thế, nhưng sự thật trước đây, nói về một vài phương diện, thì có lẽ các hạ đã được lên tới mức tột đỉnh, tận hưởng những cuộc phong lưu suốt sáng, trện cười thâu đêm.

Lão vừa dứt lời, chung quanh những tiếng cười lớn nổi lên không ngớt.

Thanh niên nọ dường như rất tức giận nhưng không tiện phát tác, đành cố nhẫn nhịn.

Huyền Tinh Thượng Nhân trầm sắc mặt lại, nói tiếp:

- Làm thầy thuốc thì phải trọng lương tâm đoán tướng số thì phải nói ngay thẳng, chứ không phải chỉ phỉnh phờ dối gạt để làm cho khách mãn ý mà kiếm tiền đầy túi, không những có lỗi với tổ sư, mà ngay đến lương tâm của mình cũng bị cắn rứt. Nếu các hạ nhận thấy những lời lẽ đó không thích tai, thì hãy đi kiếm vị nào cao minh hơn vậy.

Thanh niên nọ nghe nói mặt lộ vẻ hổ thẹn, nhưng nếu lộ vẻ bất mãn phất tay áo đứng dậy thì lại không đành lòng.

Những câu nói của đối phương như những mũi kim nhọn đâm vào tận tâm khảm, khiến chàng ta không còn mặt mũi nào lưu lại lâu nữa.

Sau cùng, có lẽ tự ngấm ngấm nhận mình là kẻ tham dâm hiếu sắc, chần chừ giây lát, chàng ta mới ấp úng nói:

- Người... xin người hãy nói tiếp đi!

Sắc mặt của Huyền Tinh Thượng Nhân có vẻ khoan hòa, nói tiếp:

- Sắc là nguyên do của tai họa. Vì vậy chữ "dâm" mới đứng đầu trong vạn ác. Nhưng hôm nay các hạ đã tới đây cũng gọi là đã được gặp may. Việc quá khứ từ nay chớ nên nhắc nhở tới, chỉ cần sau này rửa mặt thay lòng, trừ tuyệt dục niệm, bốn thượng nhân sẽ trao cho các hạ một phương thuốc bí chế, đoán chắc các hạ sẽ trở nên một con người mới.

Thanh niên nọ tựa như không có vẻ gì động lòng cả, chỉ hỏi tiếp:

- Thế còn vị lai thì sao?

Huyền Tinh Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi lại:

- Các hạ muốn ám chỉ về phương diện nào?

Thanh niên nọ gượng cười, nói:

- Nữ sắc không có gì đáng nói. Tại hạ đã quyết tâm từ bỏ rồi. Tại hạ muốn nói về phương diện sự nghiệp.

Huyền Tinh Thượng Nhân suy nghĩ giây lát, rồi mới nói:

- Các hạ chớ nên đi về phía đông nam, nhất là trong hai ba ngày tới đây. Tướng của các hạ thuộc Đao Khẩu, tuy gọi là đại cát, nhưng cũng kèm theo nhiều đại hung. Cát hung chỉ cách nhau trong đường tơ kẽ tóc. Nếu như các hạ là một nhân vật hành tẩu giang hồ thì tốt nhất, sau này nên ẩn táng mai danh, xa rời cố cựu...

Thanh niên nọ mặt biến sắc, vội ngắt lời:

- Thôi được rồi, bây giờ xin hãy coi giúp bệnh cho tại hạ.

Huyền Tinh Thượng Nhân gật đầu, nói:

- Nếu vậy, các hạ hãy đưa tay cho mỗ xem mạch.

Thiếu niên miễn cưỡng giơ cánh tay phải ra. Huyền Tinh Thượng Nhân khẽ vén tay áo lên, giơ năm ngón tay khô đét như chân gà đặt lên mạch thanh niên nọ.

Thanh niên bỗng lật cánh tay lên, nhanh như điện chớp chớp chớp lấy cánh tay của Huyền Tinh Thượng Nhân.

Huyền Tinh Thượng Nhân kinh hãi, thất thanh hỏi:

- Ồi chà! Người... người làm gì thế?

Thanh niên nọ cười hắc hắc, đáp:

- Hiện tại bốn hiệp đã nắm đúng Tam Lý đại huyết của ngươi. Tam Lý huyết này tiếp nối với Vị Kinh, bốn hiệp chỉ cần dùng sức bóp một cái thì không những cánh tay mặt của

ngươi lập tức bị phế, mà lục phủ ngũ tạng chỉ sợ cũng sẽ rời bộ vị, thì dù cho ngươi có tài ba thông thiên triệt địa, cũng khó lòng mà thoát chết được.

Dứt lời, y nhấn răng ra cười hô hố một tràng dài.

Huyền Tinh Thượng Nhân kêu la như heo bị chọc tiết:

- Ôi... gầy... các hạ muốn nói gì thì nói đi, hà tất... đau muốn chết đi được.

Những người đứng quanh đó xem đều biến sắc mặt, nhưng không ai dám ra tay can thiệp.

Hoa Vân Biểu thủy chung vẫn không nhận ra được thanh niên nọ là một nhân vật võ lâm, lúc ấy thấy Huyền Tinh Thượng Nhân sắc mặt trắng nhợt, trên trán những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu từ từ nhỏ ròng xuống.

Tuy chàng đem lòng thương xót, nhưng vì không rõ được thân phận của đôi bên, không sao biết được ai chính, ai tà, nên nhất thời không thể xen tay can thiệp.

Lúc ấy chỉ thấy thanh niên nọ cười nhạt, nói:

- Bằng hữu hà tất cứ phải giả bộ giả tịch mãi thế này. Chân nhân ở trước mặt thì chớ nên dối trá, mau cung khai thật ra, bằng hữu danh tánh là chi? Tới Hoàng Sơn này có dụng ý gì?

Hoa Vân Biểu nghe nói liền giận dữ nghĩ bụng:

"Hán tử da vàng khè này lộng hành thật. Chưa biết đối phương là ai mà đã có hành động võ đoán quá đáng như vậy".

Huyền Tinh Thượng Nhân kêu la oai oái:

- Bớ... cứu... cứu mệnh tôi với. Tôi... đại hiệp, xin hãy buông tay ra đã.

Có lẽ đau đớn quá nên Huyền Tinh Thượng Nhân thân hình co rúm, hai chân giãy giụa loạn xạ, khiến cái bàn gỗ liền bị đập đổ. Các dụng cụ bói toán, những lọ thuốc đổ đầy ra đất.

Hoa Vân Biểu không sao nhìn được nữa, liền lớn bước tiến lên, gằn giọng quát bảo:

- Bạn kia, có mau buông tay ra không?

Hán tử nọ hơi ngần người ra, quay đầu lại hỏi:

- Bằng hữu là ai?

Hoa Vân Biểu xẵng giọng tiếp:

- Khoan hỏi ta là ai vội. Ta bảo ngươi hãy buông tay ra thì ngươi phải buông tay ra đã.

Tướng mạo hiện thời của Hoa Vân Biểu rất cổ quái, mũi vẹo, mắt xếch, lông mày chổi xể, phải nói là một bộ mặt rất độc ác.

Nhưng tình hình trước mắt, chàng lại hành động trái hẳn với ngoại hình.

Thanh niên nọ thấy chàng can thiệp, đưa mắt ngắm nhìn chàng giầy lát mới dịu giọng hỏi:

- Tứ hải giai huynh đệ, người trong bốn bể vốn cùng như một nhà. Bằng hữu muốn tại hạ buông tay người này ra, xin theo đúng quy củ, trước hết cho biết tên tuổi cùng môn phái.

Nếu luận về võ công thì hiện tại Hoa Vân Biểu đang ở vào giai đoạn rất khiêm nhường. Còn báo danh thì tên tuổi của mình xưa nay chẳng hề được ai biết tới. Nên lúc này chàng chỉ có một vật duy nhất để biểu lộ oai phong. Đó là chiếc Diêm La lệnh ở trong người chàng.

Hoa Vân Biểu liền ung dung thò tay móc chiếc thẻ bài Diêm La lệnh ra, giơ lên trước mặt đối phương, lạnh lùng nói:

- Bằng vật này đã đủ chưa?

Thanh niên nọ bỗng biến sắc mặt, buông tay, ôm quyền, nói:

- Thất kính!

Dứt lời, gã bỗng quay người, lách vào đám đông, lướt đi mất dạng.

Sự việc trên xảy ra ngoài sự tưởng tượng của Hoa Vân Biểu.

Vừa rồi, chàng chỉ lo ngại đối phương không nhận ra được chiếc thẻ bài, hoặc giả không thèm quan tâm tới, thì mình sẽ không tránh khỏi được sự rắc rối.

Ngờ đâu sự việc lại đơn giản như trên, chàng chưa phải dùng tới câu nói thứ hai, đối phương đã rút lui ngay như thế.

Huyền Tĩnh Thượng Nhân lồm cồm bò dậy, miệng lẩm bẩm chửi rủa:

- Thật đồ trời tru đất diệt, người sẽ chết dưới muôn vạn đao kiếm. Nếu tên súc sinh này mà sống sót tới canh ba đêm nay, mẹ kiếp, ta sẽ bỏ cái nghề thầy bói, suốt đời ta sẽ không làm nghề đó nữa.

Lão vừa chửi rủa, vừa quay mình bỏ vào trong miếu, đến quên cả thu nhặt các vật dụng vừa bị hất đổ tung tóe.

Mọi người đứng xem quanh đó đều đưa mắt hiếu kỳ đổ dồn cả vào Hoa Vân Biểu, như đều ngụ ý việc xem gã kia tướng mạo rất cổ quái, trông hình thù ba phần giống người, bảy phần giống quỷ sứ, xấu xí không thể tưởng được...

Hoa Vân Biểu bực dọc khôn tả. Chàng thấy chướng tai gai mắt, ra mặt trượng nghĩa, kết quả không được một câu cảm tạ, mà còn bị mọi người đàm tiếu chế nhạo, khiến chàng mất hết cả hứng thú.

Vừa rồi, chàng lại thấy trước khi bỏ đi, Huyền Tinh Thượng Nhân thốt ra những lời lẽ đầy vẻ tiểu nhân. Chàng nhận thấy lão Huyền Tinh Thượng Nhân này chỉ là một kẻ thô lỗ phàm tục. Nếu sớm biết như vậy, chàng đã không xen tay vào việc này làm chi.

Vì hán tử nọ sau khi rõ lão không biết võ công chắc cũng sẽ chẳng đả thương tới tính mệnh của lão ta đâu.

Mọi người bu xem tản mác dần. Hoa Vân Biểu nhét chiếc Diêm La lệnh vào trong người, ngẩng mặt nhìn trời, thấy hãy còn sớm, chưa đến giờ hẹn ước với hán tử mập, chàng định đi một nơi khác thưởng lãm cảnh sắc xem sao, nhưng vừa quay người lại, chàng đã thấy ở phía xa có một người đang chạy tới.

Người tới đó không phải ai xa lạ, mà chính là hán tử mập.

Hán tử mập lướt đi như bay, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Hoa Vân Biểu, vội ngừng chân lại, cười tít mắt hỏi:

- Sao tiểu tử ngươi tới sớm thế?

Vì vừa xảy ra chuyện bực mình nên Hoa Vân Biểu đã quên băng mắt sự bất mãn hồi nãy đối với hán tử mập.

Chàng mừng rỡ như gặp thân nhân, nhưng lại bỗng sầm nét mặt lại, hậm hực nói:

- Từ nay về sau mõ thê sẽ không...

Hán tử mập ngắt người hỏi:

- Việc gì thế?

Dứt lời, y khẽ đưa mắt nhìn bốn phía, nói tiếp:

- Lại đây! Đàng kia có một cây si rất lớn, chúng ta sẽ chuyện trò sau. Lúc này quanh Hoàng Sơn đầy sự nguy hiểm, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Sau khi đã tới cây si rậm rạp um tùm, hai người liền dẫn nhau ra phía sau gốc cây, đối diện ngồi xuống.

Hoa Vân Biểu liền đem chuyện xảy ra vừa rồi kể lại cho hán tử mập nghe.

Chăm chú nghe xong, hán tử mập cứ ngắt người ra, ngồi lặng lẽ không nói năng gì, sau cùng mới lắc đầu thở dài, lên tiếng nói:

- Không ngờ lão đệ lại cứ thích nhúng tay vào những chuyện không đầu ấy.

Hoa Vân Biểu thất kinh, hỏi:

- Tại sao thế?

Hán tử mập hỏi lại:

- Thanh niên lạ mặt nọ, trừ bộ mặt vàng khè ra, còn có vẻ như bị bệnh tật, có phải thế không?

Hoa Vân Biểu gạt đầu đáp:

- Đúng vậy. Gã làm ra dáng rất bệnh hoạn, sau tại hạ mới biết rõ là không phải. Chẳng lẽ các hạ lại biết rõ y là ai ư?

Hán tử mập hỏi lại:

- Tuổi trẻ, võ công cao siêu, rất cơ trí và hiểu thẳng. Lão đệ thử đoán xem người đó là ai?

Hoa Vân Biểu ngăn người ra, trở mắt, thất thanh buột miệng nói:

- Hiệp Điệp!

Hán tử mập chỉ cười hắc hắc thôi chứ không đáp lại. Hoa Vân Biểu lại hỏi tiếp:

- Thế còn Huyền Tinh Thượng Nhân? Lão có phải là người trong võ lâm không? Nếu phải thì tại sao lại yếu đuối đến không có sức phản kháng nữa?

Hán tử mập cười nhạt một tiếng, nói

- Không có hơi sức phản kháng ư? Hắc hắc... dù cho có tới năm mươi tên Hiệp Điệp cũng chưa chắc đã làm khó dễ được lão.

Hoa Vân Biểu sững sờ, lẩm bẩm nói:

- Quái lạ! Thật kẻ cấp gặp bà già...

Hán tử mập bỗng gạt gù, như tự nói với mình:

- Như thế cũng hay. Ta cũng đỡ đi được một phần gánh nặng. Người này tính nết rất quái dị, bình thời muốn kết giao cũng chưa chắc đã được.

Hoa Vân Biểu ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ nói gì? Ai kết giao với ai, và muốn cũng không được?

Hán tử mập bỗng ngẩng đầu lên, khoái chí cười đáp:

- Không có gì. Mỗ muốn nói: sẽ định kết giao với lão đệ, mà không biết tới lúc nào mới kết giao được đây thôi.

Tuy Hoa Vân Biểu biết rõ hán tử mập nói đùa mình, nhưng thấy đối phương đang cao hứng, chàng cũng cảm thấy hứng thú theo, liền thuận miệng nói:

- Hiện tại có một cơ hội rất tốt, nếu các hạ muốn kết giao với mỗ thì chớ nên bỏ qua.

Hán tử mập cười hi hí hỏi:

- Cơ hội gì thế?

Hoa Vân Biểu mỉm cười đáp:

- Hãy mau nói cho tại hạ biết vị Huyền Tinh Thượng Nhân đó là ai, càng nói tường tận càng tốt.

Hán tử mập lắc đầu:

- Vậy thì xin lỗi, không thể được.

Hoa Vân Biểu bực bội, trợn mắt hỏi:

- Tại sao?

Hán tử mập gượng cười, đáp:

- Vì không những mỗ không biết rõ lão là ai, mà nói ra thì thật khó tin, chỉ sợ chính y cũng đã quên cả mình là ai nữa là khác.

Hoa Vân Biểu ngơ ngác hỏi lại:

- Làm gì có chuyện lạ như thế?

Hán tử mập cau mày lại, như đang tìm tòi điều gì, đáp:

- Hơn mười năm trước đây, trong võ lâm bỗng xuất hiện một quái nhân, đi khắp giang hồ, hành tung quỷ dị khôn lường. Mỗi lần xuất hiện, tướng mạo đều biến đổi hẳn. Nhưng sau đó mọi người đã điều tra phát giác được nhân vật nọ chỉ là một người đã thay hình đổi dạng. Nhưng quái nhân nọ là ai, cho tới hôm nay, không một người nào hay rõ. Vừa rồi, sau khi mỗ nghe lão đệ kể câu chuyện đó, bất quá chỉ là một sự linh cảm, đoán vị Huyền Tinh Thượng Nhân gì đó có lẽ là quái nhân nọ mà mười mấy năm nay không hề nghe ai nhắc nhở tới. Còn sự suy đoán đó có đúng hay không, phải đợi tới canh ba đêm nay mới biết rõ được...

Hoa Vân Biểu vốn đang thất vọng, lúc này bất giác buột miệng nói:

- Quái lạ thật! Sao bao nhiêu năm nay vụ công án ấy vẫn bao trùm trong võ lâm, mà quá canh ba đêm nay lại có thể biết rõ được?

Hán tử mập bình tĩnh đáp:

- Người này có một tính nết rất đặc biệt, đã nói rất linh nghiệm, đã hứa là phải thực hành cho kỳ được mới thôi. Hiện tại chúng ta hãy chờ xem Hiệp Điệp có sống sót nổi qua canh ba đêm nay không đã.

oOo

Đêm hôm đó...

Trên đỉnh Hoàng Sơn, một trung niên nho sinh mặc áo bào vàng đang chấp tay sau lưng, chậm rãi đi đi lại lại trên bãi đất trống trước bảo tiên.

Nho sinh đó chính là vị chưởng môn nhân đương kim của Hoàng Sơn, Thiên Đô Trích Tinh Thủ La Tâm Nhạc.

Thiên Đô Trích Tinh Thủ là một vị chưởng môn nhân niên kỷ trẻ nhất đương kim. Trong thái độ ông ta lúc này hiển nhiên đang có một bầu tâm sự rất khó giải quyết.

Chỉ thấy người chưởng môn lúc đi lúc đứng, có lúc lại ngẩng mặt lên nhìn trời như xuất thần, có lúc lại lắc đầu vỗ trán như đang suy tư về một vấn đề gì mà không sao kiếm được giải pháp nào mãn ý.

Liền lúc đó, xa xa phía dưới chân núi bỗng có những tiếng "phần phật" tà áo bay trong gió nổi lên.

Đến khi Thiên Đô Trích Tinh Thủ cảnh giác quay người lại liền phát hiện ba bóng người áo trắng sát cánh nhau xuất hiện.

Những nhân vật vừa xuất hiện chính là Sào Hồ Tam Bố Y, Thốc Bút Bố Y Lam Sinh Hoa, Thi Tửu Bố Y Hồ Sơn Lâm, Cô Minh Bố Y Dương Bộ Thuật.

Ba anh em Tam Bố Y đứng sát vai, đồng thời khẽ mỉm cười, nhưng ánh mắt của họ lộ đầy vẻ lạ lùng, hình như muốn nói: La đại ca, hôm nay làm sao thế?

Lúc bình thường, cách xa mười trượng, dù một cánh hoa rơi hay một cành lá rụng cũng không thoát khỏi tai mắt của sư ca, mà tại sao đêm nay các huynh đệ về tới sát sau lưng mà đại ca mới phát giác được?

Thiên Đô Trích Tinh Thủ giọng cười, đưa mắt nhìn tứ phía một lượt, bỗng vẫy tay nói:

- Mời các vị hiền đệ tới đây!

Dứt lời, ông ta liền quay mình đi trước dẫn đường, không do nơi cửa chính của ngôi bảo mà tiến vào, mà lại dẫn ba anh em Tam Bố Y vòng ra phía cửa sau.

Sào Hồ Tam Bố Y đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ như đều ngạc nhiên trước cử chỉ kỳ lạ của Thiên Đô Trích Tinh Thủ La Tâm Nhạc.

Cho tới lúc này họ mới hiểu rõ, Trích Tinh Thủ cho bồ câu truyền thư mời huynh đệ họ tới không phải để ăn mừng cuộc tụ họp như họ tưởng tượng, mà là có chuyện quan trọng khác.

Trích Tinh Thủ dẫn huynh đệ Sào Hồ Tam Bố Y lướt qua vách tường phía sau viện tiến vào bên trong. Đoạn lặng lẽ tiến thẳng vào một gian thư phòng một bên trang viện, quay đầu lại sai bảo một tên thư đồng:

- Xuống nhà bếp hãy chuẩn bị một mâm tiệc rượu, bảo chúng biết là bốn tọa cùng ba vị sư thúc của các người vui vầy xum họp. Đồng thời, mi hãy tới thông tri cho Tam sư thúc tới đây, không được cho một người nào hay biết, và dặn vị ấy phải đem theo cả thanh bảo kiếm nữa.

Sào Hồ Tam Bố Y nghe nói thắc mắc khôn tả, đang định lên tiếng hỏi thì Thiên Đô Trích Tinh Thủ đã cất tiếng hỏi trước:

- Dọc đường, các sư đệ có phát hiện nhân vật nào khả nghi theo dõi hay không?

Huynh đệ Tam Bố Y cùng khẽ lắc đầu. Thiên Đô Trích Tinh Thủ mới thở dài một tiếng, yên tâm nói:

- Thế thì hay lắm! Mời các sư đệ hãy ngồi xuống đây.

Thốc Bút Bố Y cau mày hỏi:

- La đại ca có vẻ khẩn trương như vậy, chẳng lẽ nơi đây sắp phát sinh chuyện gì hệ trọng chăng?

Thiên Đô Trích Tinh Thủ nhún vai, đáp:

- Nếu nói về tòa Trích Tinh bảo này thì rất bình yên, cho tới hiện tại không hề có chuyện gì phát sinh cả.

Thi Tử Bố Y ngạc nhiên hỏi:

- Nếu vậy...

Trích Tinh Thủ thần sắc rất nghiêm trọng, trầm giọng, nói:

- Nếu như quả có sự việc phát sinh thì đó là việc cho cả võ lâm. Đó là sự bất hạnh hay may mắn, hiện tại không ai dám quyết đoán cả. Đó cũng chính là lý do mà ngu huynh mời ba vị hiền đệ tới đây.

Cô Minh Bố Y trở mắt hỏi:

- Việc đó quan hệ ra sao, xin La huynh cho biết?

Thiên Đô Trích Tinh Thủ không trả lời ngay, đưa mắt nhìn xuống mặt đất, hai mi cau lại, dường như đang đắm chìm vào sự suy tư.

Ba huynh đệ Tam Bố Y đều lặng lẽ đợi chờ, trong lòng có chung một cảm giác là chuyện này ắt phải rất quan trọng.

Thiên Đô Trích Tinh Thủ La Tâm Nhạc tuy là một vị chưởng môn nhân trẻ tuổi nhất trong các danh môn đại phái hiện tại, nhưng lại có một sự thành tựu rất sớm, khác hẳn mọi người.

- o O o -